

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Trettende Session.

6te Møde.

Fredagen den 11te October Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Jeg kan ikke troe, at man efter nærmere Overveielse vil holde fast ved denne Lov, medens jeg er overbevist om, at man vilde gjøre megen Uret, om man i sin Tid, naar den Paagjældende ikke mere kan røgte sit Kalb, og ikke af det vedkommende Selskab kunde faae behørig Understøttelse, vilde nægte ham en saadan, men jeg troer det vilde være vrængt at sætte denne Lov igjennem saaledes, som den her foreligger, fordi vi derved betræde en ganske ny og efter min Overtydning uheldig Bane, som vi allerede igaar have betraadt igjennem 87 Rdl. Den ærede Underviisningsminister, som jeg samtalede med om denne Sag, sagde, at jeg vilde have en altfor høi Priis for de 87 Rdl., nei, det var for meget mere, jeg vilde have den, end for det, den ærede Minister meente, thi det var til alle de forventede Foranstaltninger, der ikke vedkomme Staten, jeg vilde skaffe Midler, ved at blive af med disse Anstalter, for såa at kunne anvende de Penge, der nu medgaae til dem, paa en bedre Maade i Statens Tjeneste.

Justitsministeren: Jeg troer, man kan være aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i hans almindelige Betragtninger med Hensyn til Pensionsvæsenets historiske Udvikling hos os, og alligevel føle sig stærkt op-

fordret til at stemme for det foreliggende Lovudkast. Jeg troer, man kan være fuldkommen enig med ham i alle de Angreb, han gjorde paa det tidligere Naadesekretariat, og ligesuldt stemme for dette Lovudkast. Her er ikke Spørgsmaal om en Mand, der, som den ærede Taler udtrykte sig med Hensyn til Naadesekretariatet, kommer for at tiltrygle sig en Almisse; her er Tale om en Mand, der har udfoldet en Virksomhed af den Natur, at det forekommer mig, man vilde handle meget uret, naar man med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) vilde sige, at man skulde lade hans private Liv ude af Betragtning. Man skal see hen paa den Virksomhed, Manden har udviist, og det er ikke nogen privat Virksomhed; det er en Virksomhed, som man ikke skal parallellisere, som den ærede Rigsdagsmand gjorde, med den, der er udøvet af de mange Bestillingsmænd, som man har tillagt Pensionsret. Her er Tale om en Mand, som har viist Samfundet særdeles store Tjenester, netop fordi han har bidraget sit til at frelse Individuer for Samfundet, som ellers ganske vist vilde have været fortabte. Her er ikke Spørgsmaal om en Virksomhed, hvorefter man kan sige, at den henhører under den og den Commune, som kan sørge for den Vedkommende, men om en Virksomhed, der er udviist imod et stort Antal af alle Landets Communer og som har medført, at enhver Commune, der i sit Skjød har et ungt Menneske, hvis Bane allerede er betegnet som en tilkommende Forbryderbane, med Sikkerhed kan henvende sig et Sted for at faae den Ulykkelige frelst. Det er ad den Vej, man er istand til at understøtte Regjerin-